

Bona Llevor

Setmanari Regionalista

Redacció i Administració:
Carrer del Carme, n.º 58

MALGRAT, 4 Agost de 1918
No's retornen els originals

Subscripció:
Un any. 5'00 pessetes
Un trimestre 1'25
NOMBRE SOLT. 0'10

El bell parlar com instrument de perfecció humana

Tot moviment social per a que esdevingui beneficiós per el progrés humà, ha d'estar sostingut per una ferma espiritualitat.

Tota actuació descarnadament política, social o econòmica no donarà mai cullita de fruits positius.

Podrà encarar-se ardidament l'home contra formes arcàiques o negatives. Podrà enderrocar-les, si voleu, mes la seva labor no serà altra cosa que la creació de vicis i d'erros nous contra dels quals haurán de sortir a batallar altres homes, i aixís succesivament a través de les generacions, fent esforços inaudits per a sortir d'un abím, mes per estimbar-se dins d'un altre abím, sens fer mai obra constructiva fins que arribi a una concreció en la que intervingui l'idealitat com a primer element.

Si la característica de l'home és la seva naturalesa espiritual, i aquesta condició el diferencia de les especies inferiors i l'honra, com a esser privilegiat de la Creació, no tindrà la ventura de sentir-se digne de la seva gerarquia, fins que hagi donat satisfacció a n'aquesta espiritualitat, que és el primer tresor del seu llinatge.

I podriem dir que les seves reivindicacions, que com a justes, i lligades i subordinades a la seva dignificació, no poguent avançar aquelles sense la força de la segona.

El primer instrument de dignificació humana és el llenguatge: és el bell parlar.

Podriem dir, ademés, que la major sublimació de l'esperit és funció de l'art.

I combinat les dues afirmacions, resulta que l'art de bell parlar és el principal element d'elevació espiritual.

Tota persona deu portar en si mateix un artista visible o latent, ja que, a la presència d'una obra artística, se sent sempre impresionada la nostra ànima demostrant-se l'afinitat que existeix entre les dugues.

Mes, de totes les formes amb les quals l'art se manifesta, o pot produir-se, una tant sols és assequible a totes les criatures humanes: l'art de la paraula.

A la presència de una creació genial d'en Gaudí, tots ens sentim meravellats; mes no tots desitgem ser arquitectes.

A la contemplació d'una obra del Donatello, tots admiren la vida que ha pres el marbre al conjur del cisell; mes no tots desitgem ésser escultors. Com no tots voldriem ser músics al saborejar les melodies d'un Bethoven, ni pintors al extasiarnos al davan, d'un quadre de Velasquez encara que arribi a la nostre ànima tota l'emoció estètica de les obres dels dos grans mestres.

Mes quan les magnificències de l'art ens arriben amb el veïcol del verb; quant la paraula, parlada o escrita, amb les seves fascinacions fa estremir-nos d'emoció, no solament rebem íntegrament tot el cabal

artístic, no solsament sentim rabejar-se i colgar-se nostre esperit en un mar d'excelces emanacions, sinó que tots desitgem ser oradors, ser literats, ser poetes.

I és que la paraula esdevinguda bellesa, ens excita l'instint artístic, instint que descansa en la capacitat innata de poduir art amb l'exercici de la paraula, instint vital que revela les ànsies de l'esperit de volar a més pures regions sobre les ales de l'art.

I s'explica el nostre arrobament: puix si no tenim tots un buril per a esculpir, un pinzell per a pintar o no tenim la aptitud innata de coneixer l'arquitectura, estém dotats tots d'un instrument, el més universal, el més eficient, per a l'expressió artística, la paraula.

I com que la paraula la posem tots, i el bell parlar és patrimoni de tots, quan rebem la sugestió de l'art de la paraula, tots sentim el crit de la nostra consciència que diu: Jo també voldria atresorar aquesta virtut maravillosa. I ho diu perquè sab que no li manca cap facultat per a obtenir-ho. I ho diu perquè se sent acusada per les seves irreverències envers un dò tan prodigiós. I ho diu perquè l'ànima humana, àvida sempre de perfeccionament, endevina, en la seva intuició, que l'art del bell parlar és el camí més directe envers ses nobilíssimes aspiracions.

Per aixó (i no confonent-lo mai amb un xorc pedantisme), cal fomentar l'art del bell parlar per a